Ч. 58. Середа 25 (12) марта 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провинциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Скликане соймів. — Справи парляментарні. — Справи балканьскі. — Японьско-американьскі відносини. — Хіньскі демонстрациї против Японії.

„Wiener Ztg." оповіщує цісарский патент, скликуючий сойми Країни, Морави і Форарльберґа на день 27 с. м.

Німецкий „комітет девятьох" радив вчера цілий день. Перед полуднем була конференция з міністром просьвіти др. Мархетом, в полудне з бар. Беком. На пополудневих нарадах під проводом др. Сільвестра обговорювано справу університетску і справу проф. Вармунда. Вже на ранішній конференциї з др. Мархетом, на котрій були присутні також міністри др. Дершата і Пешка, крім цілого буджету віроісповідань і просьвіти обговорювано також справу проф. Вармунда. Німецкі посли стоять за тим, що треба запротестувати против домаганя християньско-суспільників, аби правительство Вармунда покарало. Треба цілій тій справі відобрати політичне значінє. В ніякий спосіб не може бути бесіди о покараню, упімненю або перенесеню Вармунда. Коли би правительство мало такі пляни, то німецкі сторонництва виступлять рішучо против того в обороні прав університету. О резолюциї, яку намірювано свого часу поставити против нунция, не було бесіди, позаяк ту справу уважають полагодженою. З радикальних німецких кругів має бути внесена в справі Вармунда інтерпеляция, в котру буде влучена ціла єго брошура.

Ческий міністер Прашек був вчера в Празї, де конферував з визначними політиками ческими. Кажуть, що в резолюциї буджетової комисиї в справі ческого університету на Мораві буде назване Берно, яко найвідповіднійше місто для університету. — В другій половині цьвітня відбуде ся в Празі загально-ческе віче.

До грецких дневників пишуть з Солуня, що там Болгари носять ся з намірами замахів. Поліция мала дізнати ся, що консулі двох великих держав мають бути убиті. З достовірних жерел потверджують, що дійстно в Македонії готовлять ся до якихсь великих подій, щоби тим способом звернути бачність Европи на невиразні відносини того краю. Говорять навіть, що чужі гроші і впливи в Македовії ділають, щоби улекшити вмішанє посторонне в македоньскі справи і вимусити від султана певні уступки. Однако ті поговори треба принимати з великою обережностию. В кругах, що мають зносини з македоньскими комітетами, запевняють, що смерть Сарафова означає відновлене македоньского революцийного руху Сарафова посуджувано, що він штучно спинював сей рух і був підкуплений чужими грішми. Неперечно Сарафов занимав останними часами невиразне становище, але ті обжалованя тепер труднійше доказати, як коли небудь. Однак нема сумніву, що Македонія небавом знов відозве ся.

Тому імовірною показує ся вість, подана бюром Райтера з Льондона, що анґлійске правительство не думає понехати наміру що до установленя окремого ґенерал-ґубернатора для Македонії. Вправді анґлійске правительство не повідомляло про сей намір ніякої иншої держави, але й нікому не висловило, начеб думку про ґенер.-ґубернатора македоньского понехало Затверджене султаном орґанів для переведеня македоньскої реформи не стає зовсім в суперечности з намірами Анґлії, котра змагає до настановленя ґенерал-ґубернатора і помноженя жандармерії. Окремі наміри Росиї що до Македонії невідомі ще урядово правительству.

Католицкі Альбанці, як звіщають з Солуня, втихомирили ся, а Шемсі-баша запевняє, що він все полагодив з музулманами. Але позаяк в комисиї музулманьских нотаблів находять ся люди непевної слави, тому було би

4)

Спомини кухарки.

(З німецкого — Е. Гайде'го).

(Конець).

— Звиніть, прошу, ласкавий пане — сказала я — що паньства нема дома, бо вийшли якраз може перед чвертию години.

— А хтож то вам каже, красна кухарцю, що я прийшов до паньства? Я приходжу якраз умисно до вас, щоби вас спитати, длячого ви така хороша і статочна особа, сидите заєдно сама одна дома, замість забавляти ся, як то роблять всі розумні люди.

— Ой, добродію, вже тоті часи минули; тепер чей не побіжу з другими дуріти в мясниці.

— Таж то, бачите, не розходить ся о то, кілько хто літ має, але як виглядає — сказав він — а що до того, то ви би ще не одну молоду закасували!

— То якийсь зухвалий і влізливий чоловічиско — думаю собі — але правду каже, бо так і мусить бути! Але щоби закінчити нашу розмову, кажу: Добра ніч! — і хочу замкнути двері.

Але він відпихає мене і лїзе таки на саму середину кухні. Тоді в мені аж серце зачало тьохкати зі страху, бо я не знала, чи то який дурнуватий чи може вломник.

— Чуєте, Касуню, то ви мене таки направду не знаєте? — питає він мене нараз зовсім иншим голосом.

Чи дожив вже хтось щось такого?! Хтож то був?

Рузя, тота нуждення комедиянтка, з перукою на голові і приправленими вусами!

А то она убрала ся була в уніформ свого пана, в єго черевики і рукавички, взяла єго ланцушок від годинника, єго батистову хусточку і навіть так від неї пахло як на оберляйтнанта.

— Якаж я рада, що ви мене не пізнали; знаєте, нині єсть баль в товаристві кельнерів, то буду могла кілька годин людий дурити, — то вам раз буде забава! Але тепер треба мені спішити ся, щоби туди зайти, бо довго не можу там сидіти, о північи верну домів.

Та й вибігла зараз дому.

Я сіла собі сама зла на себе, що дала ся такому туманови здурити.

Ледви що я трохи успокоїла ся, як знов хтось дзвонить з цілої сили.

Пан оберляйтнант вбіг задиханий а зараз за ним і пані.

— Де Рузя? — Нема дома? Ах, то як на злість! — Ходіть сюди борзенько, Касю, і засьвітіть в спальни. Я щось забула, мушу собі взяти.

Через дуже довгий час чую, як они там бігають, висувають і засувають шуфляди, двері від шафи скриплять а між тим чути сердитий голос пана і плаксивий пані.

Відтак дзвонять з цілої сили і я вбігаю до комнати.

— Чи не знаєте може, де поділа ся бразлетка моєї жінки? Була в отсій коробочці, грубий золотий ланцушок з сафіром на замочку.

— Звідкиж я то можу знати, прошу ясного пана? — Я ніколи в моїм житю сафірів не виділа.

— Даймо вже нині спокій і не шукаймо — сказала пані, — бо спізнимо ся; завтра рано буду з Рузькою всюди шукати, то й мусить знайти ся; она знає, де пошукати, бо завсігди складає мої річи.

— Ні — сказав він — бразлетка мусить ще нині знайти ся, бо скорше й з м.сця не рушу ся! Щож би сказала на то тета, як би ти не мала на собі її весільного подарунку.

— Не знаю, на що давала мені таку пусту дурницю! Ходи вже, не будь такий страшно упертий, таж я можу її так само й иншим разом убрати.

— Не піду скорше, доки її не знайду а хоч би на то мала й ціла ніч минути!

Оттак сварили ся они й дальше а я собі вийшла. Але то аж до кухні було чути, як они там товкли ся, особливо же пан, котрий щораз голоснійше кричав.

— Що то за господарка? Що то за порядок? Все до гори ногами по всіх шуфлядах і шафах! Тобі хоч би й половину твоїх річий хто вкрав, то ти би все ще не знала!

— Прецї знаєш, що я не маю часу — жалувала ся она.

— Не маєш часу! Так, часу не маєш? Для свого господарства не маєш часу? — Він

потрібно більшу бачність звернути на охорону балканьских католиків.

Один з японьских професорів, що свого часу дораджували цісареви японьскому війну з Росиєю, Сакуї Такагаші вернув з подорожи по Сполучених Державах і висловив ся, що війна Японців з Америкою не мала би ніякого змислу. Америка ціла, крім Каліфорнії, не ворогує на Японців, особливо інтелїґенция. Лише каліфорнійскі робітники зненавиділи японьских заходців наслідком сунерництва на поли праці. Тепер та ненавистъ злагідніла внаслідок розпоряджень виданих з Токіо і переселене з Японії до Каліфорнії значно зменшило ся. Війна з Японцями видає ся отже практичним Американцям безцільною, а Японці уважають зовсім непотрібною війну з Америкою, котра їх в нічім не загрожує.

В Кантоні відбули ся збори Хінців при участи 50.000 осіб, аби запротестувати в справі корабля „Катсумару". Виголошувано підбурюючі промови, а відтак зібрані скинули, що мали на собі з японьских виробів, і спалили їх. Ухвалено недовірє міністрам з причини їх уступчивости супротив жадань Японців. — В полудневих хіньских провінциях вибухли з тої причини розрухи, звернені против Японців. Кількотисячна товпа устроїла демонстрацию, домагаючи ся усунення ґенерального Кантона. Ціле населене бойкотує японьскі товари. Купці японьскі виїздять поспішно з Кантона.

Новинки.

Львів, дня 24-го марта 1908.

Іменованя. П. Намістник іменував провізоричного офіциала Намістництва, Каз Перуцкого і канцелістів Намістництва: Брон. Левицкого і Мих. Врублевского секретарями повітовими; канцеліста Намістництва Иос. Баржиньского офіциялом Намістництва, а вахмайстра жандармерії Винкент. Голуґурского, і підофіцирів Волод. Павловского і Алекс. Козловского, канцелістами Намістництва.

— **Службу сільского листоноса** заводить ся з днем 1 цьвітня с. р. при уряді почтовім у Вільшаници коло Золочева для місцевостий Визари, Пригоди і Новесільце.

— **Складниці почтові** будуть отворені з днем 1 цьвітня с. р.: в Чемеринцях (перемишляньского повіта; складниця сеся буде получена з урядом почтовим в Дунаєві за помочию тижднево 6-разового пішого післанция, в Хишевичах (рудецкого повіта); сеся складниця буде сполучена амбулянсами почтовими в поїздами зелїзничими, курсуючими межи Львовом а Самбором на пристанку зелїзничім в Коропужи; — в Прошовій лиманівского повіта; складниця сеся буде сполучена з урядом почтовим в Лимановій за помочию тижднево 6 разового пішого післанция.

† Володимир Антонович, професор київского університету, чоловік глубокої науки, славний історик і археольоґ Руси-України, голова українсько-национального руху в Росиї в по-Шевченківскій добі, помер в Киеві дня 21 с. м. вечером. Бл. п. Володимир родив ся в 1834 р. в селї Махнівцях, бердичівского повіта в Київщинї, початкові науки кінчив дома, а скінчивши опісля ґімназию в Одесї, поступив на київский університет, де скінчивши науки медичні, поступив на історично-фільольоґічний факультет і в 1860 р. здобув собі степень кандидата гогож факультету. Відтак був через кілька літ учителем латини в одній з київских ґімназий; опісля став учителем історії при кадетскім корпусї, пізнійше урядником канцеляриї ґен.-ґубернатора для наукової служби до розбору старинних актів, а в 1870 р. здобув собі степень маґістра історії і став доцентом при київскім університеті. В 1878 здобув він собі степень доктора рускої історії, а факультет вибрав его на дійстного професора тоїж історії. В 1880 був він деканом, а від 1890 р. був вислуженим професором, остаючий на дальше членом факультету. Крім того був Покійник кореспондуючим членом петербурґскої Академії наук, дійстним членом росийск. імперат. Географічного тов—а, Археольоґічного товариства в Москві, Археольоґічного тов—а у Львові, дійстним і почетним членом тов—а ім. Шевченка у Львові, почетним членом тов—а „Просьвіта" у Львові, членом основателем Українського наукового тов—а в Киеві і т. д. Похорон великого Покійника відбуває ся нинї і станесь без сумніву великою народною манїфестацию.

— **Львівскі дурисьвіти.** Іван Іванець, котрий приїхав вчера з Камінної Гори равского повіта до Львова зі своїм 8-лїтним сином Петром, глухонїмим, щоби его віддати тут до заведеня глухонїмих, стрітив на ул. Личаківскій Івана Шайнера, дозорця дому при ул. Длуґоша ч. 28 і Івана Місоїдка, нотарияльного дистаря без заняття. Один з тих дурисьвітів представив ся Іванцеви за лїкаря, а другий за служачого заведеня глухонїмих і обіцяли ему свою поміч в уміщеню хлопця в заведеню. Іванець очевидно приняв радо їх поміч і в дорозї до заведеня поступили всї 3 до шинку Вомбаха при ул. Кохановского, де лїкар і его помічник переконавшись, що папера в порядку, зажадали від селянина 10 К на одїне для хлопця. Іванець не маючи тілько гроший, дав їм лиш 5 К, а дурисьвіти забравши гроші і хлопця, вийшли. Були би дитину без сумніву лишила на улици і втекли, але шинкар підглянув то і завізвав поліцая, котрий відставив обох мантіїв на поліцию, звідки, мимо того, що они старали ся оправдувати ся, повандрували до арешту. Отся подїя нехай буде осторогою для селян, котрі за чим небудь приїздять до Львова; нехай добре уважають, щоби не попали в руки якихсь дурисьвітів, котрих тепер намножилось богато у Львові.

— **Нещаслива пригода.** З Ліська пишуть нам: В лїсї на Зьвириню погиб дня 13 с. м. робітник лїсовий, Олекса Косів з Ришного долиньского повіта. Дерево спадаюче несподївано в то місце, де нещасливий стояв, убило его на місци.

— **Репертуар руского театру в Бережанах.** Саля „Сокола". Початок точно о 7·30 вечером. Білети продає ранше торговля п. Юзичиньского і п. Гервого, а в день представленя від 6 вечером каса театру.

В середу 25 с. м. Cavaleria rusticana, опера Масканього.

— **Пригоди на зелїзницях.** З Хоросткова доносять: Дня 22 с. м. о 9 год. вечером поїзд зелїзничий надходячий від сторони Тернополя наїхав в тім місци, де переходить гостинець через шлях, на віз, на котрім їхало пять жидів і одна жидівка на понедїлковий торг до Хоросткова, і стала ся страшна пригода: Віз розірвало, одного жида роздерло майже на половину, дві особи зависли на переднім плузї і хоч не згинули на місци, то покалїчили ся тяжко. Уратував ся лиш візник з кіньми, котрий сидів на переді, а котрого відкинуло. Всї прочі суть тяжко покалїчені. — Дня 19 с. м. на стациї в Мокрім зелїзничий робітник Мартин Куляк, працюючи тачками на шляху, дістав ся в невідомий спосіб під колеса візка, наладованого камінем, котрі відтяли ему пальці у одної ноги, а другу переломили низше колїна. По осмотреню нещасного лїкарем відвезли его до Мостиск і там віддали родині під домову опіку. — Така сама пригода стала ся також межи стациями Лупків і Відрани дня 22 с. м. Зелїзничий робітник невідомого назвиска, їдучи візком по шляху, так нещасливо скочив з него, що колеса відтяли ему пальці у ноги.

— **Оріґінальну демонстрацию** устроїли черновецкі кельнери в реставрациї „Брістоль", котру недавно тому взяло в аренду двох реставраторів зі Львова. Реставратори ті не могли погодити ся з занятими у них кельнерами що до продажи папіросів а спровадженим зі Львова кельнерам не хотїли платити такої платнї, яка принята в Чернівцях. В виду того союз

викрикував так щораз голоснїйше і з більшою злостию а відтак було чути, як пані плакала.

Наконець вилетів він з червоним як грань лицем: Касю, десь пропала бранзлєтка та й мого ланцушка від годинника нема та й бракує пара спинок від маншетів!

— Може, прошу ясного пана, буде ще й неодного бракувати — кажу я.

А тоді пані як не розкричить ся: Ще й пискувати хочете, проклята бабо! То ви всему тому винуваті! То ви забрали всї тоті річи! Віддайте все зараз добровільно, бо як нї, то мій чоловік піде зараз на поліцию.

— Так, на поліцию? — кажу я. — Коли хто мав би піти на поліцию, то хиба я! Я там скажу, чого чесна християньска людина може діждати ся в сім домі!

— Коли маєте чисту совість, дайте перешукати свої річи, ми маємо право того жадати!

— О прошу, коли ваша воля — кажу.

Все поперевертали, але не потребую встидати ся моїх порядних манатків.

Але коли пан прийшов до моєї нічної шафки та хотів і там трусити, я наробила крику: Прошу ясного пана, можете все перешукувати, лише до тої коробки прошу не заглядати! Кленусь вам на честь і совість, що в нїй нема нїчого, що не належалось би менї правно, значить ся, чого би я не придбала собі сама чесним способом.

А чи гадаєте, що они зглянули ся на моє чувство сороммливости? О нї, пані каже: Я зараз знала, що она злодійка! Там певно вкрадені річи, бо Рузя чиста як золото, я би за ню і свою руку в огонь вложила! І они немилосердно розірвали шнурок, котрим коробка була звязана а моя новісенька коса, котру я собі що недїлї приправляла до мого волося, випала на землю а менї зробило ся так встидно, що я була би сховала ся під землю.

Того було менї вже за богато, то вже ослабило мої нерви і менї покотили ся сльози з очий.

Та й що менї ще дальше розповідати?

Наконець всуває ся й Рузя, як звичайно ідучи тихцем на пальцях по сходах, отвирає осторожно двері підробленим ключем і хоче всунути ся до своєї комірчини.

Але ось заступили їй дорогу як тоті ангели мести пан, пані та й я.

То вам була комедия!

Ясна пані заводила заєдно: Ох, якіж то недобрі тоті слуги, тоті платні вороги, тоті злодії і розбишаки! Аж страх бере дивити ся, що то за недобрі люди!

Аж сеї ночи вийшло все на верх, чого не наробила через цілий той час тота фальшива Рузя та що тота повійниця не мала анї одної цілісенької сорочки, анї взагалї якого небудь біля.

Але що у неї знайшли ся всї річи, які паньству були попропадали, хоч між ними й богато дуже замащених, то пан не хотів робити донесеня до поліциї.

Рузя спакувала своє манатє і досьвіта винесла ся з дому. Послїдні єї слова були: Я й рада, що відходжу звідси; я на сій службі так згрубіла, що панина блюзка вже таки зовсїм на мене не заходить.

А що до мене то й я не дала ся також задержати, хоч паньство хотїли мене підкупити, обіцюючи підвисшити платню та виставити похвальне сьвідоцтво.

Але в такім домі, де менї грозять поліцией а до того знають ще й тайну мого житя, не можу анї одного дня довше служити.

Але зімстити ся таки я мусїла.

Заким я відійшла, взяла я собі книжку з позолочуваними берегами і вписала там густим чорнилом „випробований припис", щоби він ясній пани мусів зараз впасти в очи: „Ясна пані! Перестаньте лїпше нарікати на злі слуги, щоби-сте собі самі не наробили сорому! Тому нарікаию не буде доти кінця, доки аж самі пані дому не будуть мати всїх тих добрих прикмет, яких від нас жадають!

З високим поважанєм

Кася Хляпачиньска".

кельнерів постановив устроїти демонстрацию. В суботу зібрало ся звиш 150 кельнерів і прибувши всї разом о 8 год. вечером до реставрациї, обсїли всї столи і казали подати собі по малій склянці пива. Настала прикра ситуация; добірне товариство, яке сходить ся що вечера в „Брістолю“, не знайшовши місця, мусїло відійти з льокалю. Господар завізвав полїцию, але тота видячи спокійно сидячих кельнерів, не могла їм нічого зробити. Так пересиділи кельнери майже дві години; остаточно реставратор завізвав до себе проводира кельнерскої орґанізациї Розенцвайґа а коли той обіцяв єму сповнити всї їх жаданя, кельнери сей час винесли ся з реставрациї.

— Тайна покараного смертию. Хто був той „Кальвіно“, котрого стратили в Петербурзї за намір убити великого князя Николая Николаєвича? Говорено, що він називав ся поправдї Лебединцев, а тепер показує ся, що і се прізвище було прибране як і повисше італїяньске. Справдешнє прізвище, кажуть, знане властям российским, але они чомусь держать єго в тайнї. Зі всїх 7 терористів, покараних смертию за звістний заговір, позістали не розпізнані двоє: якась дівчина, знана між революціонерами під іменем „Кіся“, і той, що подав ся за Італїянця та називав себе Маріо Кальвіно. Найбільше старались о те, щоб довідати ся, хто такий „Маріо Кальвіно“, бо за него заступало ся італїяньске посольство та корпорация закордонних ґазетярів. Нїчого з того не вийшло і „Кальвіно“ був покараний смертию, не признавшись, хто він такий. Але тепер виявилось, що він не зовсїм Маріо Кальвіно та й не Лебединцев, як писало ся про се згодом по ґазетах. Повішений терорист не Італїянець, а Росиянин родом з якоїсь західної ґубернії, міщанин, студент одеского університету. 1903 року був він засланий на Сибір за належність до революцийної орґанізациї. Пробувши в Сибіри рік, він утік звідтіля в Америку, а далї знов перебрав ся в Европу, маючи рекомендациї від італїяньских революціонерів. Проживши якийсь час в Іспанії, він поїхав був до Росиї, сподїваючись, що жовтневі подїї 1905 року дадуть єму спроможність добитись до рідного краю; та борзо мусїв він залишити сю надію, бо довідав ся від приятелів, що в Росиї знов жде єго тюрма. Прочувши се, він поїхав до Женеви, а далї, з порученя центрального комітету партиї, до Льозани — закликати молодїж до партиї. Бідованє в Сибіри попсувало здоровлє революціонера і він подав ся спочивати в Ґенуї.

Саме тодї приїхав до Ґенуї поправляти своє здоровлє син члена одеского окружного суду Лебединцев, з яким він і познакомив ся. Лебединцев незабаром помер, а революціонер, назвавши себе Лебединцевим, помандрував до Мілтна. Зносини сього „Лебединцева“ з італїяньскими революционерами стали відомі міляньскій, а згодом і російскій полїциї. Порадившись з своїми приятелями, „Лебединцев“ наважив ся їхати для активної працї до Росиї з паспортом на імя Маріо Кальвіно з кореспондентскими сьвідоцтвами від ґазет: „La Vita di Roma“ та „Tempo di Milano“. Справжний Кальвіно, аґроном по фаху, лишив ся в Нерві. Прибувши до Петербурга, Кальвіно явив ся в італїяньскім посольстві і взяв там білет на право ходити на збори державної думи та державної ради. Правила вимагають від кореспондентів ґазет подати при заяві дві свої фотоґрафічні картки. Кальвіно дав лиш одну картку, яку й пришили до єго білету для входу в державну раду. Перший раз він був у радї в день перших зборів саме тодї, як читала ся декларация правительства. Тепер провірено, що він мав при собі вибухливу машинку, зроблену в формі записної книжки. З многих причин єму не довело ся кинути бомбу, боколишний міністер, якого він мав убити, сидів у противлежному боцї від льожі ґазетярів.

Полїция незабаром дізнала ся, що „Кальвіно“ має зносини з комітетом социял-революціонерів, — і от з сего часу за ним почали назирати. Щоб змінити свій вигляд, він зголив бороду, підстриг вуси. У державній радї був він разів зо три, тодї як промовляли там міністри, а частїйше ходив до державної думи. Дальша діяльність єго відома з судової справи. Можна лиш додати, що у „Кальвіна“ знайшли при арештованю білет на вечірку до міністра Щеґловітова, яка була саме того дня, як єго повісили. Кажуть, ніби сей білет він добув через італїяньске посольство. Ось який факт доводить, що покараний терорист — не Лебединцев: голова державної ради Акімов казав показати собі фотоґрафію сего терориста, бо добре знав члена одеского суду Лебединцева та єго сина, які бували в хатї Акімова, і от Акімов сказав, що се зовсїм не Лебединцев. Справдешнє призвище повішеного зберігає ся у великій тайнї.

† Померли: Олена із Струтиньских Бариш ева, жена гр. кат. сьвященика, довголїтна предсїдателька „Рускої захоронки“ і „Дївочої бурси“ в Станиславові, померла дня 18 с. м. в Ямници; — Мария Дурбак, вдовиця по господари в Воинилові, упокоїла ся дня 19 с. м. в 74 роцї житя.

Телеґрами.

Відень 24 марта. Оголошено розпорядженє цїлого кабінету доповняюче § 7 розпорядженя міністерства з 24 жовтня 1897 в справі екзекуцийного поступованя при претенсиях до скарбу і фондів, котрі позістають під зарядом публичним.

Боцен 24 марта. Прибув тут саский король Фридрих Авґуст у відвідини до перебуваючої тут від кількох місяців донечки княг. Анни.

Будапешт 24 марта. По основній загальній дискусиї над реформою реґуляміну приступлено до голосованя. Три внесеня відрочаючі відкинено значною більшостию. Приступлено до голосованя над тим, чи палата послів має приймити предложений проект за основу специяльної дискусиї. — Президент подав до відомости, що зголошено внесенє о іменне голосованє; коли однак з помежи 20 послів підписаних на внесеню єсть в сали лиш 19, а реґулямін вимагає присутности всїх двайцятьох, длятого не може зарядити поіменного голосованя. На лавах диссидентів зчинив ся тодї великий крик а кількох послів зачало грозити кулаками. Остаточно серед великого крику приступлено до голосованя і ухвалено 168 голосами против 27, приступити до специяльної дебати.

Берлин 24 марта. В парляментї нїмецкім вела ся вчера дискусия над буджетом канцлєра. Саля і трибуни були заповнені. По кількогодиннім засїданю наради відложено до нинї.

Маляґа 24 марта. По полудни вибухли тут знов розрухи. Товпа спалила кілька митових будок і обкидала камінем вистави склепові та вози трамваєві, при чім зранено одну особу. Вечером заведено спокій.

Танґер 24 мавта. Доносять з Алязар, що всї жителї гір завізвали всїх Французів до опущеня міста та зажадали проголошеня Мулея Гафіда султаном.

Катеринодар 24 марта. На улици прийшло тут до стички, підчас котрої згинули: офіцир, кількох полїцаїв і 5 напастників. Богато прохожих покалїчено.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно-европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **6·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·20**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·30*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·43***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в неділї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвят.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).